

Can Dündar

**SAVAŞTA
NE YAPTIN
BABA?**

CAN DÜNDAR

SAVAŞTA
NE YAPTIN BABA?

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1.-7. basım: İmge Yayınları (2003)

Can Yayınları'nda 1. basım: 2012

2. basım: Aralık 2015, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Cem Alban

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Anthony Rosenberg

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6

Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1476-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750714764

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

CAN DÜNDAR

SAVAŞTA
NE YAPTIN BABA?

Can Dündar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Lüsyen</i> , 2010	<i>Ergenekon</i> (Celal Kazdağı'yla birlikte), 2013
<i>Canım Erdalım Sevgili Babacığım</i> , 2011	<i>Yaveri Atatürk'ü Anlatıyor</i> , 2013
<i>Anka Kuşu</i> , 2012	<i>Yıldızlar</i> , 2013
<i>Aşka Veda</i> , 2012	<i>Nâzım</i> , 2014
<i>Ben Böyle Veda Etmeliyim</i> , 2012	<i>Köy Enstitüleri</i> , 2014
<i>Benim Gençliğim</i> , 2012	<i>Abim Deniz</i> , 2014
<i>Birand</i> , 2012	<i>Karaoğlan</i> (Rıdvan Akar'la birlikte), 2015
<i>Büyülü Fener</i> , 2012	<i>İsmet Paşa</i> (Bület Çaplı'yla birlikte), 2015
<i>Kırmızı Bisiklet</i> , 2012	<i>Yükselen Bir Deniz</i> , 2015
<i>Sarı Zeybek</i> , 2012	<i>Gölgedekiler</i> , 2015
<i>Uzaklar</i> , 2012	<i>O Gün</i> , 2015
<i>Yağmurdan Sonra</i> , 2012	
<i>Yakamdaki Yüzler</i> , 2012	
<i>Yârim Haziran</i> , 2012	
<i>Yüzyılın Aşkları</i> , 2012	

CAN DÜNDAR, 16 Haziran 1961'de Ankara'da doğdu. 1982'de AÜ, SBF Basın Yayın Yüksek Okulu'ndan mezun oldu. 1986'da İngiltere'de London School of Journalism'i bitirdi. 1988'de, ODTÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nde Siyaset Bilimi dalında yüksek lisansını tamamladı. 1996'da aynı bölümde doktora derecesi aldı. 1979'dan beri gazetecilik, belgesel yapımıcılığı, TV programcılığı, 2015'te *Cumhuriyet* gazetesinin genel yayın yönetmeni olmuştur. Kitapları *Demirkırat* (M.A. Birand ve B. Çaplı'yla birlikte, 1991), *Sarı Zeybek* (1994), *12 Mart: İhtilalin Pençesinde Demokrasi* (M.A. Birand ve B. Çaplı'yla birlikte, 1994), *Gölgedekiler* (1995), *Hayata ve Siyasete Dair* (1995), *Yağmurdan Sonra* (1996), *Ergenekon* (Celal Kazdağlı'yla birlikte, 1997), *Yârim Haziran* (1998), *Benim Gençliğim* (1999), *Köy Enstitüleri* (2000), *Nereye?* (2001), *Yaveri Atatürk'ü Anlatıyor: Salih Bozok'un Anıları* (2001), *Uzaklar* (2002), *Yükselen Bir Deniz* (2002), *Savaşta Ne Yaptın Baba?* (2003), *Bir Yaşam İksiri: Dr. Nejat F. Eczacıbaşı* (2003), *Mustafa Kemal Aramızda* (Ülkem Özge Sevgililer'le birlikte, 2003), *Büyülü Fener* (2003), *Duvar* (Ege Dünder'la birlikte, 2003), *Yıldızlar*, (2004), *Sedat Alp: İlk Türk Hititoloğun Yaşam Öyküsü* (Fatma Sevinç'le birlikte (2004), *Kırmızı Bisiklet* (2005), *Nâzım* (2005), *İlk Durak-İETT* (Nebil Özgentürk'le birlikte, 2005), *Özel Arşivinden Belgeler ve Anılarıyla Vehbi Koç I.* (2006), *Yüzyılın Aşkaları* (2006), *Karaoğlan* (Rıdvan Akar'la birlikte, 2006), *İsmet Paşa* (Bülent Çaplı'yla birlikte, 2006), *Yakamdaki Yüzler* (2007), *Ecevit ve Gizli Arşivi* (Rıdvan Akar'la birlikte, 2008), *Ben Böyle Veda Etmeliyim: İsmail Cem* (2008), *Özel Arşivinden Belgeler ve Anılarıyla Vehbi Koç II.* (2008), *Mustafa* (2009), *Anka Kuşu* (2009), *Lüsyen* (2010), *Canım Erdalım Sevgili Babacığım* (2011), *Aşka Veda* (2012), *Birand: Bir Ömür, Ardına Bakmadan* (2012), *Abim Deniz* (2014).

İçindekiler

Önsöz	11
Şimdi Savaşa Dikkat!	13
Tanıdık Bir Öykü	16
“Savaşı Bilen, Savaştan Korkar”	19
Kaçı Gireriz Savaşa?	22
TRT’den Nasıl İstifa Eттіm?	25
Cengâver Medya	28
Biz O Telefonun Açıldığı Günleri de Biliriz Mr. Parris!	30
Yarım Kalan Savaşın Yıldönümü	33
İlginç Flört: ABD-PKK Görüşmesi!	35
PKK ile ABD’yi Buluşturan Adam Konuştu	39
“Niye Görüşmeyelim ki?..”	42
Meclis Göreve!	45
“Savaşta Ne Yaptın Baba?”	48
Trajedi	51
Tarih Sizi Affetmez	53
“Geceleri Uyuyamıyorum!”	56
Kibirli ve Alçakgönüllü	59
Washington Dolaylarından Bir Türkü: “Gel Tezkere, Gel Tezkere...” ..	62
Kendi Muhtaç Bir Dede... ..	64
Başbakan Çıkıp Açıklamalı	67
Kimin İçin Savaşacağız?	70
Krizde Bir Başbakan Portresi	73
Sayın AKP Milletvekilleri!	76

Savaşa Giriyoruz!	79
“Tamam Kocaoğlan, Anlaştık!”	82
“Geldikleri Gibi Giderler!”	85
Diyet	88
Müslüman Saati	91
Bir (dez)Enformasyon Savaşı	94
Kapatın Öyleyse O Meclis’i!	97
Önce Leylekleri Vurdular	100
“O Kadar Kolay Sanma Delikanlım!”	103
İşgal	106
Rahatsız ile İktidarsız	108
Hamza... Kardeşim!..	111
Mazlum Sever misiniz?	114
Peki Niye Yedik Bu Pisliği?	117
Gastropolitik Devrede...	120
Bir Keloğlan Masalı	122
Umurunuzda mı?	125
Bağdat’ın Direnişi, İnsanlığın Direnişidir	128
Yalan... Yalan... Yalan... Yalan...	131
Kürtlere...	134
Evet... Duygusalız	137
İngilizler mi Iraklıları Kurtaracak? Geçiniz!	140
“Kıçıkırıklar”la Enformasyon Savaşı	143
Demeliydik ki...	146
Saddam’ı Alkışlayan Cimbomlu	149
Hepimiz Iraklıyız!	152

Önsöz

“Yiğitler diyarı” namıyla tanınan ilimizde bir sarsıntı olmuştu geçtiğimiz yıllarda...

Öyle büyük şiddette bir deprem değildi aslında, ama hastanede yüzlerce yaralı vardı.

Önce binalar yıkıldı sanılmıştı. Oysa önemli bir enkaz da yoktu.

İşin aslı sonradan anlaşıldı:

“Deprem” lafını duyan “yiğitler” evi barkı, çoluk çocuğu ortada bırakıp kendilerini balkondan atmıştı.

Önemsiz bir sarsıntı, evleri değilse bile, asırlık karizmaları yerle bir etmiş, “yiğitlik” namını ayaklar altına almıştı.

Toprak değil, insanların birbirlerine inançları sarsılmıştı.

Deprem olsa bu kadar yıkılmazlardı.

* * *

2003 yılının ilk aylarında böyle sarsıldı Türkiye...

Hükümet değişimi, Kıbrıs'ta çözüm umudunun yitirilmesi, Avrupa Birliği üyeliğinin tehlikeye girmesi ve nihayet Irak krizi, artçı sarsıntılar gibi salladı ülkeyi...

Son darbe, Amerikan-İngiliz koalisyonunun Irak saldırısı oldu.

Depremi merkez üssü Türkiye değildi gerçi, ama tıpkı deprem yemişi illerde olduğu gibi çok sayıda “yaralı”ya mal oldu.

Etkisi önümüzdeki yıllara yayılacak büyük bir zihni zelzeleydi bu...

“Doğu” ve “Batı” imgelerinin, globalleşmenin, yeni dünya düzeninin, Türk-Amerikan ilişkilerinin, Türkiye'nin Ortadoğu'daki yerinin, İslamcılık ile Amerikancılık arasında sıkışıp kalmış bir hükümetin sorgulandığı yaman bir depremdi.

Öyle ki, daha sarsıntı bitmeden kimin ne olduğu çıktı ortaya; inançlar göçtü, ilkeler tarumar, karizmalar yerle bir oldu.

Savaşın alevi sadece Irak'ı değil, Türkiye'deki değerler sistemini de kavurdu.

Savaşa karşı görünüp savaştan para kazanmaya çabalayan müteahhitler, "Amerika kızacak, paramızı kesecek," diye katliama göz yuman şirketler, "Savaş olasılığı arttıkça borsa yükseliyor," diye neşelenen mirasçediler, milliyetçi görünüp Amerikalıdan daha Amerikancı çıkan kalemler, üç ay önce oy verdiği hükümeti şimdi, "Şaşırma, öfkemizi taşıрма!" diye yerden yere çalan kitleler, "kaba emperyalizm" in dönüşüyle eski sloganlarını, bayraklarını, "Hayır"lı pankartlarını sandıktan çıkarıp yollara düşen 68' liler, 78' liler, 88' lilerle tarihe geçecek bir dönüm noktası oldu 2003 yılı...

Herkesin hem kendi yerini hem ülkesinin kaderini yeniden sorguladığı bir insanlık sınavı...

* * *

Bu kitapta, sözünü ettiğim aylar içinde, Irak krizinin ve savaşın sıcaklığı içinde yazılmış yazılar var.

Kimi *Milliyet*'te günlük, kimi *Aktüel*'de haftalık, kimi "gazetem.net" sitesinde on beş günde bir kaleme alınmış makaleler...

Türlere, Kürtlere, Amerikalılara, Iraklılara hitaben yazılmış satırlar...

Kâh gemlenmez bir öfkeyle, kâh sancılı bir hüznle karalanan, diklenen, sızlanan ya da haykıran, yayımlandığında bazen Meclis koridorlarında, bazen El-Cezire Televizyonu'nda okunan, küfredilen ya da alkışlanan, ama bir dönemin kavgasını alenen ortaya koyan yazılar...

Onları, olduğu gibi ve yayımlanış sırasıyla topladım bu kitapta...

Herkesin korkuyla balkondan atladığı bir dönemin belgesi olarak basılsın istedim.

O sancılı günlerde daima yanımda olan, yazıya dökülen fikirleri hararetle tartışan ve yazıları herkesten önce okuyup paylaşan eşim Dilek'e bir teşekkür bu kitap...

Yarın, "Savaşta ne yaptın baba?" diye soracak oğluma da bir armağan.

CAN DÜNDAR
Nisan 2003

Şimdi Savaşa Dikkat!

İnanılmaz bir ülke Türkiye!..

Bir sürprizler diyarı...

Bayram tatilinden yararlanarak bir haftada iki Avrupa kentine gittim.

Meclis kürsüsünde yemin ederken bıraktığım Fadıl Akgündüz, döndüğümde Kartal Cezaevi'nde makarna kaşıkliyordu.

Giderken Tayyip Erdoğan yasaklıydı; yasağı neredeyse kalkmış.

Devletin istihbarat teşkilatının raporunda “çete lideri” olduğu yazılan Mehmet Ağar, YP liderliğine tırmanmış.

“Taşfırın erkeği” Tamer Karadağlı balayındaydı; geldik ki, evi barkı dağıtmış.

Bunun adına ister “istikrarsızlık” deyin, ister “dinamizm”; şurası kesin ki, her an her şeyin olabileceği bir coğrafya burası...

* * *

Avrupa'nın, Türkiye'nin, Kıbrıs'ın, Irak'ın kaderlerinin kesiştiği Kopenhag kavşağı bu kez lafın gelişi değil, gerçekten “tarihî bir zirve” oldu.

Benim İngiliz ve Fransız basınından gözlediğim şu:

Türkiye çok çabaladı, ama yanlış oynadı.

Bir defa, Avrupa'daki müthiş Amerikan antipatisini göz ardı ederek AB kapısını ABD'yle zorladı. Rest çekti. “Siz kaybedersiniz,” diye tehdit etti. “Biz de NAFTA'ya gireriz” şantajını savurdu. Hem bu “dayılanma” politikası hem de “dayımızın” arkalaması tam ters tepti. Avrupa, Türkiye üzerinden, işine burnunu sokan ABD'yi de cezalandırdı.

İkincisi, “Biz üstümüze düşeni yaptık,” deyip pazarlığı 2003 gibi zor bir hedeften açarak neticedeki hayal kırıklığını hazırladı.

Unutulmamalı ki, “Kriterlerin çoğunu yerine getirdik,” diyen lider, bizzat ülkesinde “siyasi yasaklı” olduğu için Başbakan sıfatıyla konuşamıyor, kendi sözlerinin canlı tekHzibi gibi ortada dolaşıyordu.

Üçüncüsü, yıllardır bekletilen reform paketi ile Kıbrıs çözümünü “tam Türk işi” yöntemle “yumurta kapıya gelince” gündeme getirdi.

Annan planına imzayı, tarih verilmesine endeksleyerek, üstelik bunu da kaderini çözümsüzlüğe bağlamış Denktaş’ı ikna etmeden yaparak kendi pazarlık şansını sıfırladı ve Rumları eliyle Avrupa’ya uğurladı.

* * *

Olan, Kıbrıslı Türklere oldu. Seyreyleyin göçü şimdi...

Yine de –kim ne derse desin– zirvenin yararlı iki sonucu var:

Birincisi, kırk yıldır beklediğimiz tarihin nihayet kesinleşmiş olması...

İkincisi, o tarihe kadar Kopenhag kriterlerini gerçekleştirecek reformların hızlanarak sürececek olması...

Türkiye, bana yaptığı sürprizi Avrupa’ya da yaparak, son bir aya sıkıştırdığı atılıma 2003’te hız verip müzakere tarihini öne bile çekebilir.

* * *

Şimdi asıl dikkati Irak’a yöneltmek gerekiyor.

Çünkü Avrupa pazarlığının kargaşası içinde fazla üzerinde durulamayan bir başka pazarlığın ayrıntıları yavaş yavaş aydınlanıyor.

Amerikan basını Başkan Bush’un AB konusunda verdiği desteğin, Türkiye’nin Irak savaşında vereceği desteğe karşılık olduğunu açıkça yazıyor.

Şimdi –üstelik de hiç işimize yaramadığı gibi tersine işimizi zorlaştırmış olan– bu “desteğin” bedelini, komşu Irak’a karşı üsle-

ri açıp yüz bin Amerikan askeriyle kuzey cephesi oluşturarak mı ödeyeceğiz?

Kafaları batıdan doğuya çevirmenin zamanıdır.

14 Aralık 2002

Tanıdık Bir Öykü

Anlatacağım öykü elli yıl öncesinden...
“Allah sonunu benzetmesin,” dedirtecek cinsten...

* * *

1948’de NATO’nun kuruluş hazırlıkları başladığında, Türkiye bu oluşumda yer almak için kulise girişti.

Ülkenin aydınları da, Avrupa şemsiyesinin, henüz iki yaşında-ki çokpartili demokrasi deneyimini güçlendireceği inancıyla bu girişimi destekledi.

CHP iktidarı, seçime üç gün kala, 11 Mayıs 1950’de NATO’ya üyelik başvurusu yaptı. Sonuç alamadı.

Bunun üzerine kamuoyunda ciddi bir tepki doğdu.

Seçimleri DP kazandı. İktidarı devralırken “Niye NATO’ya girmediniz?” diye soran Bayar’a, İnönü şu cevabı verdi:

“Aldılar da girmedik mi Celal Bey!..”

* * *

1950 Mayısı’nda Demokratlar iktidara geldi.

1950 Haziranı’nda Kore Harbi patladı.

O günlerde Amerikalılar Ankara’ya sökün etti. Söyledikleri şuydu:

“Batı ittifakına girmek istiyorsanız, bunun tek yolu var: Kore’ye asker yollamak.”

Menderes hükümeti bu formülün üstüne atladı. O kadar ki,

anayasal zorunluluk olmasına rağmen Meclis'in onayını almadan, 25 Temmuz 1950'de Kore'ye asker yollama kararı aldı.

Bir hafta sonra, 1 Ağustos 1950'de de NATO'ya yeniden başvurdu.

Cevap, Eylül'de geldi:

Ret!..

* * *

Avrupalıların, özellikle de İskandinavların ret gerekçesi neydi biliyor musunuz?

“Türkiye'nin, Batı'nın siyasal, kültürel, sosyal değerlerini paylaşmaması...”

“Kuzey Atlantik Paketi'nda bir Ortadoğu ülkesinin ne işi var”dı. Ama o günlerde bu “defo”muzun örtecek bir gelişme oldu.

Ekim'de Kore'ye varan 4 500 Türk askeri, Kasım'da Kunuri'de Çin birliklerini durdurdu. Bir Amerikan tugayını imha edilmekten kurtardı.

Geride 721 şehit, 175 kayıp bırakarak Türkiye'ye döndü.

Tıkanan Avrupa yolu, kanla açılmıştı.

* * *

ABD, hem askerimizin cesaretini görmenin hem komşumuz Sovyetler'in atom silahlarına sahip olduğunu öğrenmenin etkisiyle devreye girdi ve Avrupalılara, “Türkiye'yi alın,” diye baskı yapmaya başladı.

Avrupa, “farklı statü verelim”, “Akdeniz paketi kuralım,” vs. diye bir süre oyaladıysa da sonunda ikna oldu.

Kunuri Zaferi'nden 10 ay sonra Türkiye ittifaka çağrıldı.

18 Şubat 1952'de de resmen NATO üyesi oldu.

(Daha fazla ayrıntı için hocam Baskın Oran'ın editörlüğünü yaptığı *Türk Dış Politikası* [İletişim, 2001] kitabını öneririm.)

* * *

Yarım asır sonra bugün, “Türkiye gibi bir Ortadoğu ülkesinin

Avrupa Birliği'nde ne işi var?" itirazlarının yükseldiği bir zirvede, Amerika, Türkiye'ye Batı ittifakında yer alabilmek için, kendi safında, atom silahlarına sahip olduğuna inandığı komşumuz Irak'la savaşa girmeyi öneriyorsa, "Tarih tekerrürden mi ibaret?" diye sormaz mısınız?

AB üyeliğimiz için Batılı başkentlere Beyaz Saray'dan açılan –ve hiç de etkili olmadığı, hatta ters teptiği görölen– birkaç telefonun bedelinin, Irak'ta dökülecek kan olmasından korkmaz mısınız?

Tam da zirvede Türkiye'nin görüşüleceği gün manşetleri süsleyen "ABD göndereceği 90 bin asker için 6 üs ve 2 liman istedi," haberleri karşısında irkilmez misiniz?

Elli yıllık bekçilik yeter!

Artık "site sakini" olmak istiyoruz.

15 Aralık 2002

“Savaşı Bilen, Savaştan Korkar”

Türkiye, bir savaşın eşiğinde, kendisini savaşa sokmamış Millî Şef'i anıyor.

İsmet Paşa'nın bu en büyük zaferini hatırla(t)manın tam zamanıdır.

* * *

İnönü'nün Not Defterleri'nin (Ahmet Demirel, YKY, 2001) 1943 Aralık ayı sayfasında şu satırlar var:

Sabahleyin İngilizlerin sivil kıyafette asker (7000) göndermek teklifleri.

Akşam saat 16.00'da Askerî Şura. Gece orgeneraller yemekte.

Gece Kahire daveti.

Saat 04.00'e kadar görüşme.

Mukabil sual.

Durum, 2002 Aralığına ne kadar benziyor.

Savaş kapıya dayanmış, Türkiye Karadeniz'den, Balkanlar'dan, Ege'den tamamen sarılmıştır. Mihver cephesi yayılmış, içerde Alman yanlıları çoğalmış, müttefiklerin “savaşa girin” baskısı hepten artmıştır.

İşte Amerikan Başkanı Roosevelt ile İngiliz Başbakanı Churchill'in “Kahire daveti” tam bu aşamada gelir.

Şimdi savaşın kaderi, Türkiye'nin elindedir.

Türkiye'ninkiyse İsmet Paşa'da...

* * *

Durumu bugünle kıyaslamak için önce şu “mukabil sual”e bakalım.

Sabah 04.00’e kadar yapılan toplantıda sorulan ve derhal müttefiklere bildirilen “mukabil sual” şudur:

“Eğer davetin nedeni, zaten alınmış kararların görüşülmesi ise İnönü davete icabet etmeyecektir.”

Yani bir emrivaki kabul edilmeyecektir.

Bu soruya Roosevelt’ten şu cevap gelir:

“Sizi temin ederim ki eşitler arasında serbest bir görüşme yapacağız.”

Roosevelt, İnönü’yü alması için damadının kullandığı özel uçağını yollar.

Defterler’in 4 Aralık sayfasında şunlar yazılıdır:

Fevkalade hoş bir seyahat ile Kahire.

Gece Roosevelt’le yemek. 4-5 hafta için ısrar ediyorlar.

* * *

Kahire zirvesinde pazarlık çetin geçti.

Churchill, küçümseyen bir edayla “Türkiye hemen harbe girsin, ne yapacağımızı sonra düşünürüz,” diyordu.

İnönü ise, “Önce ne yapacağımızı bilelim ve vaat ettiğiniz yardımı alalım, sonra gireriz,” tezini savundu.

İngiliz başbakanına göre müttefik uçaklarına üs vermek savaşa girmek sayılmazdı. Oysa İnönü bu öneride, 20 yaşındaki cumhuriyetin yerle bir olma ihtimalini görüyordu.

Roosevelt, Paşa’ya hak verdi ve şöyle dedi:

Türkler pantolonlarını indirmiş halde yakalanmak istemiyor.

Ben de olsam ince eler, sık dokurdum.

* * *

Sonuçta Churchill, Kahire’den, Türkleri savaşa sokamadan döndü.

Müttefik orduların gelecekteki başkomutanı Eisenhower haberi alınca, “Bu cesur aslanların nasıl savaştıklarını görmek ilginç olurdu,” diyecekti.

O “cesur aslanlar”ın nasıl savaştığını bilen komutan, cephede onların nasıl öldüğünü de görmüştü.

Şevket Süreyya, *İkinci Adam*'da (Remzi, 1999), askerinin harp tereddüdünü şu sözle açıklar:

“Savaşı bilen, savaştan korkar.”

* * *

Öyle görünüyor ki, bugün savaşa “pantolonu indirmiş halde” yakalandık.

Ne davet edildiğimizde “mukabil sual” soracak dirayetimiz var, ne de üs istendiğinde “Önce sizin vaatleri konuşalım” diyecek liderimiz...

Savaşla kurulmuş bir ülkenin çocukları olarak savaşı biliyor, savaştan korkuyoruz.

O yüzden, “Savaşa hayır!” diyerek ülkesini uygar dünya ailesine katabilmiş bir liderin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

24 Aralık 2002

İnsanlar gibi uluslar da, geçim kaygısı ile kendine saygısı arasında sıkışır kalır bazen...

Böyle dönemlerde, çekilen sıkıntıyı hafifleten şey, baskılar karşısında başı dik tutabilmiş olmanın onurudur.

Savaşta Ne Yaptın Baba?, Can Dündar'ın AKP hükümetinin iktidara yükselişi, Avrupa Birliği Üyeliği, Irak Savaşı'nın hikâyesi ve bu süreçte gittikçe kutuplara ayrılan "Doğu" ve "Batı" imgeleri üzerine yazdığı yazılardan oluşuyor.

Yanı sıra globalleşmeyi, yenisdünya düzenini, Türk-Amerikan ilişkilerini, Türkiye'nin Ortadoğu'daki yerini de sorgulayan Can Dündar, İslamcılık ile Amerikancılık arasında gidip gelerek tarihi ve dini gönüli bağları ile yeni dünya düzeninin dayattığı taleplerin arasında sıkışıp kalan bir hükümeti; basın dünyasındaki güçlüden yana değişen dengeleri; basının manipülasyonlarıyla kılavuzunu yitirme tehlikesi yaşayan bir halkı ve her şeyi rağmen henüz vicdanını yitirmemiş insanları anlatıyor...

Her zamanki üslubu ve savaş karşıtı tavrıyla... Yaşadığımız cehennemle rağmen ümidini kesmeden ama acı gerçekleri olanca çıplaklığıyla gözler önüne sermekten de sakınmayarak...

Kapak resmi: ANTHONY ROSENBERG

ISBN 978-975-07-1476-4

9 789750 714764